

Célbalövés

János eláll akár a kolbász, mi-
alatt fel alá járkal a kihűlt
spájzban, ráeszmél, hogy most egyedül
az Isten lehetne jó anyuci-
kedvencnek, aztán pislog, mint a hal,
felidézve éjszakai álmát,
amikor csukott szemmel nézhette
végig saját temetését, bár nem
emlékszik arra, mit vett magára,
leghamarabb farmerdzsekkit, mivel
az öltönyét a halottra adták,
nem csoda, így jár, akinek csak egy
öltönye van, de mi lett volna, ha
előbb ő ölti magára, akkor
biztosan egész másként történik
minden, és talán még sokkal többen
is lettek volna a temetésén.

Jelek

János, ha már nem hisz benne, hát falra
festi az ördögöt, mindösszesen az a
kérdés motoszkál benne, élethúre
sikeredett-e a rajza, aminek
mellkasára, a szív magasságában,
rászállt az önkéntes, kipróbált döglégy,
amit meg János szeretne elkapni,
hamarjában a tenyerébe zárni,
de ha fény derül rá, hogy nem sikerült,
a föld alá süllyedhet szégyenében,
egyenesen a pokol fenekére,
aztán csak várhat a maga sorára.

Akciós vers

A szabadság vagy negyvenfokos melegben
kimerészkedik vörös kabátjában az
őrültek közé, merő kíváncsiságból,
bár erőlködése izzadtságszagúra
sikeredik, legalábbis János szerint,
aki ápoló itt a vázolt bolondok-
házában, ahol a logika bizony le-
vetkőzi magáról a tárgyszerűséget,
s az őrültek mindegyike meg önként fel-
próbálja a szabadság szűk nagykabátját,
persze hamar kiderül, hogy az csak csupán
Jánosra jó, mintha rá öntötték volna.

Kikötő

János pont négykor elhúzza a csíkot,
aztán megindultság nélkül végre a
középiskolai találkozóra
szeretne koncentrálni, ha odaér,
akkor már késő lesz egész biztosan,
az emlékei jégtáblák a náddal
fedett veremben, tele üres sörös-
üveggel, valaha itt nem lehetett
dobozos sört szerezni, tudja, hogy ki
kell majd élveznie az ottlét minden
egyes pillanatát, máskülönben még
holnap összefut valamelyikükkel.

Merülve

Juli nyomtalanul eltűnt, ahogy a nyomkereső agg indián az emlékezetemben, pedig ha megnyomhatnám Juli vörös orrát, nem gondolnék rá soha többet, azon nyomban itt teremne a kertben, mint az alma vagy az érett dinnye, ha jól meggondolom, még tudomást se kellene róla vennem, viszont így csak a remény táplálná bennem a felejtésre bízott valóságot, amire majd mohó döglégyként rászáll magából kikelve az álom.

